

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 6 października 2021 r.*

Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Jednolity statut posła do Parlamentu Europejskiego – Posłowie do Parlamentu Europejskiego wybrani w okręgach włoskich – Zmiana wysokości świadczeń emerytalnych – Akt niekorzystny – Stanowisko wstępne – Samodzielne skutki prawne

W sprawie C-408/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 1 września 2020 r.,

Danilo Poggiolini, zamieszkały w Rzymie (Włochy), którego reprezentują F. Sorrentino, A. Sandulli oraz B. Cimino, avvocati,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Parlament Europejski, który reprezentują S. Alves i S. Seyr, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, L. Bay Larsen (sprawozdawca), C. Toader, M. Safjan i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2021 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: włoski.

Wyrok

- 1 Danilo Poggiolini wnosi w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 lipca 2020 r., Falqui i Poggiolini/Parlament (T-347/19 i T-348/19, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2020:303), w którym to postanowieniu Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę D. Poggioliniego o stwierdzenie nieważności pisma z dnia 11 kwietnia 2019 r., sporządzonego przez kierownika wydziału wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów w Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego i dotyczącego dostosowania wysokości przysługującego D. Poggiolinemu świadczenia emerytalnego w następstwie wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. uchwały nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy) (zwanego dalej „spornym pismem”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 Danilo Poggiolini jest byłym posłem do Parlamentu Europejskiego, wybranym we Włoszech. Z tego tytułu przysługuje mu emerytura.
- 3 Uchwałą z dnia 12 lipca 2018 r. (zwaną dalej „uchwałą nr 14/2018”) prezydium izby deputowanych postanowiło o przeliczeniu, według systemu składkowego, wysokości emerytur byłych członków tej izby w odniesieniu do okresu pełnienia przez nich mandatu posła do dnia 31 grudnia 2011 r.
- 4 Poprzez dodanie wzmianki na rozliczeniu emerytury za styczeń 2019 r. Parlament poinformował wnoszącego odwołanie, że w wykonaniu uchwały nr 14/2018 wysokość jego emerytury może ulec przeliczeniu, co może ewentualnie prowadzić do konieczności zwrócenia przez niego nienależnie wypłaconych mu kwot.
- 5 W drodze nieopatrzonego datą pisma kierownika wydziału wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów w Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu, załączonego do rozliczenia emerytury wnoszącego odwołanie za luty 2019 r., Parlament poinformował wnoszącego odwołanie, że służba prawna Parlamentu potwierdziła automatyczne zastosowanie uchwały nr 14/2018 do jego sytuacji. W piśmie tym sprecyzowano następnie, że po otrzymaniu niezbędnych informacji od Camera dei deputati (izby deputowanych, Włochy) Parlament powiadomi wnoszącego odwołanie o ponownym ustaleniu wysokości jego emerytury i w ciągu kolejnych dwunastu miesięcy przystąpi do odzyskania ewentualnej różnicy. Wreszcie w piśmie tym poinformowano wnoszącego odwołanie, że ostateczne ustalenie wymiaru jego świadczenia emerytalnego nastąpi w drodze formalnego aktu, na który będzie można złożyć zażalenie lub skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE.
- 6 Następnie w spornym piśmie kierownik wydziału powiadomił wnoszącego odwołanie, że wysokość jego emerytury zostanie dostosowana do obniżonej wysokości analogicznych świadczeń emerytalnych wypłacanych byłym posłom krajowym we Włoszech na podstawie uchwały nr 14/2018. W piśmie tym wyjaśniono również, że wysokość emerytury wnoszącego odwołanie zostanie dostosowana, począwszy od kwietnia 2019 r., na podstawie projektu dotyczącego ustalenia nowego wymiaru emerytury, przekazanego w załączniku do tego pisma. Ponadto w tym samym piśmie wyznaczono wnoszącemu odwołanie termin 30 dni, biegnący od momentu otrzymania tego pisma, na przedstawienie uwag. W przypadku nieprzedstawienia

takich uwag w wyznaczonym terminie sporne pismo miało zostać uznane za wywołujące ostateczne skutki, co wiązałyby się w szczególności ze zwrotem kwot nienależnie pobranych za miesiące od stycznia do marca 2019 r.

- 7 Wiadomością elektroniczną z dnia 22 maja 2019 r. wnoszący odwołanie przekazał swoje uwagi właściwym służbom Parlamentu. Wiadomością elektroniczną z tego samego dnia Parlament potwierdził otrzymanie tych uwag i poinformował wnoszącego odwołanie, że otrzyma on odpowiedź po przeanalizowaniu jego argumentów.
- 8 Po wniesieniu skargi do Sądu kierownik wydziału wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów w DG ds. Finansów Parlamentu, w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r., udzielił odpowiedzi na przekazane przez wnoszącego odwołanie uwagi, wskazując, że nie zawierają one informacji mogących uzasadnić zmianę stanowiska Parlamentu wyrażonego w spornym piśmie. W konsekwencji wysokość świadczenia emerytalnego i plan zwrotu nienależnych kwot, tak jak zostały one obliczone i przekazane w załączniku do owego pisma, stały się ostateczne w dniu doręczenia owego pisma z dnia 8 lipca 2019 r.

Skarga do Sądu i zaskarżone postanowienie

- 9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2019 r. wnoszący odwołanie wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornego pisma.
- 10 W dniu 29 sierpnia 2019 r., w oddzielnym piśmie, Parlament podniósł zarzut niedopuszczalności tej skargi.
- 11 W dniu 6 września 2019 r. wnoszący odwołanie złożył pismo dostosowujące skargę.
- 12 W dniu 20 stycznia 2020 r. Sąd postanowił o wspólnym rozpoznaniu skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez D. Poggioliniego i zarejestrowanej pod numerem T-348/19 i skargi w sprawie T-347/19, wniesionej przez innego skarżącego, także dawnego członka Parlamentu.
- 13 Zaskarżonym postanowieniem, wydanym na podstawie art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, Sąd odrzucił te dwie skargi jako oczywiście niedopuszczalne.
- 14 Sąd uznał przede wszystkim, w pkt 53 zaskarżonego postanowienia, że sporne pismo nie stanowiło aktu niekorzystnego, a zatem nie mogło być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE. W konsekwencji w pkt 59 zaskarżonego postanowienia Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalne pierwsze żądanie wnoszącego odwołanie, mające na celu stwierdzenie nieważności tego pisma.
- 15 W celu uzasadnienia tej oceny Sąd w pierwszej kolejności uściślił w pkt 47–49 zaskarżonego postanowienia, że okoliczność, iż nowy sposób obliczania emerytur był stosowany od kwietnia 2019 r., nie wystarcza do wykazania, że Parlament zajął w tej kwestii ostateczne stanowisko. Z jednej strony sporne pismo było wyraźnie przedstawiane jako projekt. Z drugiej strony wyjaśniono w nim, że stanie się ono ostateczne dopiero w przypadku nieprzedstawienia przez jego adresata uwag w terminie 30 dni od otrzymania tego pisma. Tymczasem wnoszący odwołanie przedstawił takie uwagi w wyznaczonym terminie.

- 16 W drugiej kolejności Sąd uznał w pkt 52 i 56 zaskarżonego postanowienia, że pismo Parlamentu z dnia 8 lipca 2019 r. stanowiło zajęcie przez Parlament ostatecznego stanowiska wobec wnoszącego odwołanie i nie mogło być rozpatrywane jako akt wyłącznie potwierdzający sporne pismo.
- 17 W trzeciej kolejności Sąd orzekł w pkt 57 zaskarżonego postanowienia, że niedopuszczalność skargi wniesionej na sporne pismo nie narusza prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ, po pierwsze, powołanie się na to prawo nie może prowadzić do wyłączenia przesłanek dopuszczalności skargi wyraźnie przewidzianych w traktacie FUE, a po drugie, wnoszący odwołanie jest uprawniony do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności pisma z dnia 8 lipca 2019 r.
- 18 W czwartej kolejności, w pkt 58 zaskarżonego postanowienia, Sąd odrzucił argumentację wnoszącego odwołanie, zgodnie z którą Parlament mógł uniknąć kontroli Sądu, nie udzielając odpowiedzi na uwagi przedstawione w przedmiocie spornego pisma, ponieważ, jak wskazał, w niniejszej sprawie Parlament odpowiedział na przedstawione uwagi. Ponadto Sąd wyjaśnił, że jednakowoż nawet gdyby Parlament niezgodnie z prawem powstrzymał się od działania w tym zakresie, zainteresowane osoby zawsze mają możliwość wniesienia skargi na bezczynność w celu zmuszenia Parlamentu do zajęcia ostatecznego stanowiska.
- 19 Następnie w pkt 62 i 63 zaskarżonego postanowienia Sąd odrzucił drugie żądanie wnoszącego odwołanie, mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r. W tym względzie Sąd orzekł, że złożone przez wnoszącego odwołanie pismo dostosowujące skargę jest oczywiście niedopuszczalne z uwagi na to, że strona nie może dostosować swoich żądań i zarzutów, jeżeli jej pierwotna skarga nie jest dopuszczalna w chwili jej wniesienia.
- 20 Wreszcie w pkt 67 zaskarżonego postanowienia Sąd odrzucił trzecie żądanie wnoszącego odwołanie, mające na celu nakazanie Parlamentowi wypłacenia kwot, od których wypłaty ten niesłusznie odstąpił, ponieważ żądanie to było oczywiście niedopuszczalne.

Żądania stron

- 21 W odwołaniu wnoszący je wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego postanowienia;
 - w konsekwencji stwierdzenie nieważności spornego pisma i decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r.;
 - w przeciwnym razie – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
 - obciążenie Parlamentu kosztami postępowania w obu instancjach.
- 22 Parlament wnosi do Trybunału o:
 - oddalenie odwołania; oraz
 - obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania odwoławczego.

W przedmiocie odwołania

Argumentacja stron

- 23 Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty, dotyczące naruszenia przez Sąd prawa w zakresie oceny, odpowiednio, zbyt późnego podniesienia przed nim przez Parlament zarzutu niedopuszczalności, zaskarżalności spornego pisma i dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności przedstawionego w piśmie dostosowującym skargę.
- 24 W świetle argumentów przedstawionych na poparcie tych zarzutów należy uznać, że wnoszący odwołanie domaga się uchylecia zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim w postanowieniu tym Sąd odrzucił jego żądania mające na celu stwierdzenie nieważności spornego pisma oraz decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r.
- 25 W zarzucie drugim, który należy rozpoznać w pierwszej kolejności, wnoszący odwołanie podnosi, że sporne pismo stanowi akt zaskarżalny, a Sąd naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawo do skutecznej ochrony sądowej, uznając wniesioną przeciwko temu pismu skargę o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną.
- 26 Wnoszący odwołanie utrzymuje w tym względzie, że owo pismo nie jest zwykłym aktem przygotowawczym, ponieważ wywołało natychmiastowe skutki prawne w postaci obniżenia wysokości wypłacanej mu emerytury począwszy od kwietnia 2019 r.
- 27 Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że przedstawienie uwag stanowiło jedynie zwykłą możliwość i że w przypadku nieskorzystania z tej możliwości, po upływie terminu 30 dni wskazanego w spornym piśmie, obniżenie wysokości emerytury nadal znajdowałoby zastosowanie bez dalszej interwencji ze strony administracji. Wskazuje on, że w niniejszym wypadku nie otrzymał odpowiedzi na swoje uwagi przed wniesieniem skargi i że był zmuszony podjąć działania w celu uniknięcia prekluzji.
- 28 Przyjęte przez Sąd rozwiązanie narusza ponadto prawo do skutecznej ochrony sądowej. Po pierwsze, zdaniem wnoszącego odwołanie pozbawia go ono ochrony przed środkiem mającym bezpośredni wpływ na jego sytuację. Po drugie, umożliwia ono Parlamentowi uniknięcie wszelkiej kontroli sądowej poprzez powstrzymanie się od udzielenia odpowiedzi na przedstawione przez zainteresowanych uwagi.
- 29 Parlament twierdzi, po pierwsze, że obniżenie wysokości emerytury wnoszącego odwołanie miało charakter tymczasowy i mogło podlegać ponownemu rozpatrzeniu na podstawie uwag przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Ten tymczasowy charakter wynika jasno z brzmienia spornego pisma i z przysługującej wnoszącemu odwołanie możliwości przedstawienia uwag, zanim pismo to stało się ostateczne, z której to możliwości wnoszący odwołanie jak najbardziej skorzystał. Ostateczne stanowisko Parlamentu zostało przyjęte dopiero później.
- 30 Po drugie, sądowa ochrona wnoszącego odwołanie była zapewniona dzięki możliwości wniesienia skargi na decyzję końcową wyrażoną w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r., której rozpatrzenie pozwoliłoby w razie potrzeby na stwierdzenie nieważności spornego pisma i w rezultacie zarządzenie jego skutkom. Zdaniem Parlamentu można było w tym względzie, z powodów wskazanych w pkt 58 zaskarżonego postanowienia, wykluczyć ryzyko, że powstrzyma się on od udzielenia odpowiedzi na uwagi.

Ocena Trybunału

- 31 Jak wskazał Sąd w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału za „akty zaskarżalne” w rozumieniu art. 263 TFUE uważa się wszelkie wydane przez instytucje Unii przepisy, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych (wyroki: z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 31; z dnia 9 lipca 2020 r., Republika Czeska/Komisja, C-575/18 P, EU:C:2020:530, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Aby określić, czy zaskarżony akt wywołuje takie skutki, należy skupić się na istocie tego aktu i oceniać te skutki na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak treść aktu, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu jego wydania oraz uprawnień instytucji, która go wydała (wyroki: z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 32; z dnia 9 lipca 2020 r., Republika Czeska/Komisja, C-575/18 P, EU:C:2020:530, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Należy również przypomnieć, że – jak podkreślił to w istocie Sąd w pkt 46 zaskarżonego postanowienia – środki pośrednie, których celem jest przygotowanie, w ramach procedury składającej się z kilku etapów, decyzji końcowej, nie stanowią co do zasady aktów, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 Tego rodzaju akty są przede wszystkim aktami wyrażającymi wstępne stanowisko danej instytucji (wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Tymczasem Sąd stwierdził w pkt 47–51 zaskarżonego postanowienia, że sporne pismo nie przedstawiało ostatecznego stanowiska Parlamentu, ponieważ stanowisko zajęte w tym piśmie mogło zostać zmienione, tak aby uwzględnić informacje zawarte w uwagach wnoszącego odwołanie.
- 36 W tym względzie nie można przyjąć wysuwanego przez wnoszącego odwołanie argumentu, zgodnie z którym sporne pismo nie miało charakteru tymczasowego, ponieważ wywołane przez nie skutki miały stać się ostateczne, gdyby nie przedstawił on uwag w wyznaczonym w tym piśmie terminie.
- 37 W rzeczywistości, jak stwierdził to Sąd w pkt 49 zaskarżonego postanowienia, wnoszący odwołanie przedstawił uwagi przed upływem tego terminu, zapobiegając w ten sposób uzyskaniu przez sporne pismo charakteru ostatecznego.
- 38 Niemniej jednak stwierdzenie, że akt instytucji stanowi środek pośredni, który nie wyraża ostatecznego stanowiska instytucji, nie może wystarczyć do wykazania w każdej sytuacji, że dany akt nie stanowi „aktu zaskarżalnego” w rozumieniu art. 263 TFUE.
- 39 Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, akt pośredni, który wywołuje samodzielne skutki prawne, może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim wadliwość, jaką jest on dotknięty, nie może zostać usunięta w ramach skargi na decyzję końcową, względem której stanowi on etap przygotowawczy (wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 40 Tym samym, jeżeli zakwestionowanie zgodności z prawem aktu pośredniego w ramach takiej skargi nie jest w stanie zapewnić skarżącemu skutecznej ochrony sądowej przed skutkami tego aktu, powinna istnieć możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności takiego aktu na podstawie art. 263 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 października 2001 r., Włochy/Komisja, C-400/99, EU:C:2001:528, pkt 63; z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 56; a także z dnia 3 czerwca 2021 r., Węgry/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, pkt 48).
- 41 W niniejszej sprawie należy podkreślić, że – jak stwierdził Sąd w pkt 47 zaskarżonego postanowienia i jak podnosi w odwołaniu wnoszący je – sporne pismo prowadziło do natychmiastowego obniżenia wysokości emerytury wnoszącego odwołanie, począwszy od kwietnia 2019 r., ponieważ zastosowanie tego obniżenia nie zostało zawieszane do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez Parlament.
- 42 Wynika z tego, że sporne pismo zaczęło wywoływać jako takie samodzielne skutki prawne w sferze sytuacji majątkowej wnoszącego odwołanie.
- 43 Takich skutków nie można utożsamiać ze skutkami proceduralnymi aktów wyrażających wstępne stanowisko Komisji Europejskiej lub ze skutkami takich aktów, które zostały uznane za nienaruszające interesów zainteresowanych osób, w przypadku których Trybunał uznał, że nie mogą powodować dopuszczalności wniesionej przeciwko nim skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyrok z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 17, 18).
- 44 Podniesiona przez Sąd w pkt 50 zaskarżonego postanowienia okoliczność, że ze spornego pisma wynika, iż Parlament przystąpiłby do odzyskania kwot wypłaconych za miesiące od stycznia do marca 2019 r. jedynie w przypadku nieprzedstawienia przez wnoszącego odwołanie uwag w terminie 30 dni od otrzymania tego pisma, nie może podważyć natychmiastowego charakteru skutków prawnych wywoływanych przez to pismo.
- 45 Ponadto, chociaż w spornym piśmie określono, że Parlament miał zająć ostateczne stanowisko po otrzymaniu uwag wnoszącego odwołanie, bezsporne jest, że nie wskazano żadnego terminu na przyjęcie takiego stanowiska.
- 46 Samodzielne skutki prawne, jakie wywierało sporne pismo, mogły zatem trwać przez potencjalnie długi okres, którego ramy nie zostały a priori określone.
- 47 W tych okolicznościach, skoro trwałe obniżenie wysokości emerytury może mieć potencjalnie nieodwracalne skutki dla sytuacji zainteresowanej osoby, wnoszący odwołanie powinien być mieć możliwość skutecznego odwołania się od spornego pisma i przeciwstawienia się w ten sposób obniżeniu jego emerytury (zob. analogicznie wyroki: z dnia 30 czerwca 1992 r., Włochy/Komisja, C-47/91, EU:C:1992:284, pkt 28; z dnia 9 października 2001 r., Włochy/Komisja, C-400/99, EU:C:2001:528, pkt 63).
- 48 Wynika stąd, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 57 zaskarżonego postanowienia, wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji końcowej, którą Parlament miał wydać po otrzymaniu uwag wnoszącego odwołanie, nie mogło zapewnić temu ostatniemu skutecznej ochrony sądowej.

- 49 Możliwość wniesienia przeciwko Parlamentowi skargi na bezczynność, jaką dysponowałby zainteresowany w braku odpowiedzi Parlamentu na przedstawione przez niego uwagi, a do której nawiązuje Sąd w pkt 58 zaskarżonego postanowienia, również nie pozwala na zagwarantowanie skutecznej ochrony sądowej.
- 50 Oczywiście Parlament jest zobowiązany do ustosunkowania się do takich uwag w rozsądnym terminie [zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2013 r., Arango Jaramillo i in./EBI (szczególna procedura kontroli orzeczenia), C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, pkt 28], a zainteresowanemu przysługuje w konsekwencji prawo do wniesienia skargi na bezczynność, jeżeli instytucja ta nie wywiązuje się z tego obowiązku.
- 51 Ponadto Trybunał orzekł już, że możliwość wniesienia takiej skargi na bezczynność może być wystarczająca, aby wykluczyć utrzymywanie się stanu bezczynności Komisji po przyjęciu środka pośredniego przez tę instytucję (zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 1997 r., Guérin automobiles/Komisja, C-282/95 P, EU:C:1997:159, pkt 38).
- 52 Jednak powyższe rozważania nie mogą mieć decydującego znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ, po pierwsze, skarga na bezczynność skierowana przeciwko Parlamentowi nie mogłaby podważyć samodzielnych skutków prawnych spornego pisma, a po drugie, czas niezbędny do rozpatrzenia takiej skargi, a następnie, w stosownym przypadku, skargi o stwierdzenie nieważności byłby zbyt długi, w sytuacji gdy pismo to pociąga za sobą natychmiastowe obniżenie wysokości emerytury wypłacanej osobie fizycznej.
- 53 W tym kontekście warto zauważyć, że jakkolwiek by było, podniesiona przez Sąd w pkt 58 zaskarżonego postanowienia okoliczność, że w niniejszej sprawie Parlament odpowiedział na uwagi wnoszącego odwołanie, nie ma wpływu na ocenę dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności spornego pisma, ponieważ odpowiedź ta została udzielona po wniesieniu tej skargi.
- 54 W świetle powyższych okoliczności Sąd naruszył prawo poprzez orzeczenie w pkt 53 zaskarżonego postanowienia, że tymczasowy charakter spornego pisma pozwala uznać, iż nie stanowi on aktu niekorzystnego, a zatem nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE.
- 55 Należy zatem uwzględnić zarzut drugi i uchylić zaskarżone postanowienie w zakresie, w jakim odrzucono w nim pierwsze z żądań wysuniętych przez wnoszącego odwołanie w sprawie T-348/19, mające na celu stwierdzenie nieważności spornego pisma.
- 56 Wynika stąd również, że zaskarżone postanowienie należy uchylić w zakresie, w jakim odrzucono w nim drugie żądanie wnoszącego odwołanie w sprawie T-348/19, mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r., gdyż odrzucenie tego żądania było powodowane wyłącznie niedopuszczalnością pierwszego żądania wnoszącego odwołanie, którego celem było stwierdzenie nieważności spornego pisma.
- 57 W tych okolicznościach nie ma potrzeby badania zarzutów pierwszego i trzeciego, ponieważ nie mogą one w żadnym wypadku prowadzić do uchylenia zaskarżonego postanowienia w szerszym zakresie.

W przedmiocie postępowania przed Sądem

- 58 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Trybunał uchyla orzeczenie Sądu, może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 59 W pierwszej kolejności, ponieważ Parlament w zarzucie niedopuszczalności podniesionym przed Sądem podniósł jedynie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącego odwołanie jest niedopuszczalna z tego powodu, iż sporne pismo stanowiło akt przygotowawczy, należy, ze względów wskazanych w pkt 38–54 niniejszego wyroku, ten zarzut niedopuszczalności oddalić.
- 60 W drugiej kolejności, ponieważ ocena Sądu dotyczyła wyłącznie dopuszczalności skarg, a Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalną bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania, Trybunał nie dysponuje informacjami niezbędnymi do wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie tej skargi.
- 61 W konsekwencji sprawę należy przekazać Sądowi celem ponownego rozpoznania wniesionej przez wnoszącego odwołanie skargi o stwierdzenie nieważności spornego pisma oraz decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r.

W przedmiocie kosztów

- 62 Ze względu na fakt, że sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 lipca 2020 r., Falqui i Poggiolini/Parlament (T-347/19 i T-348/19, niepublikowane, EU:T:2020:303) zostaje uchylone w zakresie, w jakim odrzucono w nim żądania podniesione przez Danila Poggioliniego w sprawie T-348/19, a mające na celu stwierdzenie nieważności pisma z dnia 11 kwietnia 2019 r., sporządzonego przez kierownika wydziału wynagrodzeń i uprawnień socjalnych posłów w Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego i dotyczącego dostosowania wysokości przysługującego wnoszącemu odwołanie świadczenia emerytalnego w następstwie wejścia w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. uchwały nr 14/2018 Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (prezydium izby deputowanych, Włochy), oraz decyzji Parlamentu Europejskiego wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r.**
- 2) **Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Parlament Europejski przed Sądem Unii Europejskiej w sprawie T-348/19 zostaje oddalony.**
- 3) **Sprawa T-348/19 zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej celem wydania orzeczenia w przedmiocie przedstawionych w tej sprawie przez Danila Poggioliniego żądań mających na celu stwierdzenie nieważności wyżej wskazanego pisma z dnia 11 kwietnia 2019 r. i decyzji wyrażonej w piśmie z dnia 8 lipca 2019 r.**

4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy